Pregaria.cat

Entrada

DÉU ENS HABITA

En general som poc conscients d'aquesta realitat. Déu ens habita. És en nosaltres. Des del primer moment de la nostra vida i per sempre més. No és una presència passiva. Al contrari, és una presència activa. Sempre en la profunditat del nostre interior, respecta la nostra llibertat i hi és amb aquella cura maternal de qui només vol el nostre bé.

Per això, quan iniciem una estona de pregària ajuda molt prendre consciència d'aquesta veritat: som habitats per Déu. Si la pregària és fonamentalment una relació amb Ell, té lògica que uns moments abans de començar-la ens adonem que no està lluny, en el cel, sinó en el més profund de nosaltres. I per cert, què és el cel sinó Déu mateix? Portem doncs el cel a dins. Fora de l'espai, fora del temps, en aquella dimensió d'amor en plenitud definitiva.

Altres vegades no disposem d'un temps llarg per fer pregària, però sí de moments de pregària en mig de la nostra vida, segurament plena de relacions, treballs, viatges i estats d'ànim ben diferents. En aquesta situació prendre consciència del Senyor en nosaltres serà com una breu mirada que no per curta deixa de ser intensa i viva.
Hi ha qui prega en el transport públic, a l'espera que el rebi el metge, o caminant pel carrer o uns instants abans de prendre una beguda. És fàcil. *Hola, Senyor, sóc aquí i Tu ets en mi. Que gran, que consolador, que sublim i quina energia!! Gràcies.*

La sensació de soledat moltes vegades ens acompanya. Voldríem que una persona amiga estigués al nostre costat. Que agradable seria ara poder parlar amb la parella o abraçar-la, però resulta que és a la feina. I no diguem si hem perdut una persona molt important per a nosaltres... Quina enyorança, quin buit!!
Són situacions normals; les viu tothom. No tots alhora; avui tu i demà jo. Aquestes soledats són un fet universal. De vegades duren massa. És cert. Déu en nosaltres ens acompanya. Ell mai marxa. Som convidats per Ell a desfogar-nos, en cert sentit a una certa pugna, a preguntar-li com és que la vida és així, etc. Ell mai s'enfada, ho comprèn perquè Ell en Jesús també va viure aquestes situacions. Sap de què va.

A mida que passa la vida, aquesta consciència que Déu és en nosaltres va prenent importància. No és per por, tampoc per un excés de soledat, encara menys per imaginació o fugida. Què va!! És Ell que ens tracta persona a persona, tant si ens n'adonem com si no, i va trucant suaument a la porta del nostre cor perquè ens adonem d'aquella veritat que tan bé va explicar Santa Teresa d'Àvila amb el seu "Solo Dios basta", o el que deia Sant Ignasi de Loiola: "trobar Déu en totes les coses". I cadascú de nosaltres som molt més que una cosa.